

Králové zinku

Na střeše bylo mnoho oplechovaných míst. Tato práce vyžadovala pravý znalecký **posudek**. Bylo potřeba ohnout plechy, přesně je nařezat, očistit a nakonec sletovat. Také bylo potřeba dopředu promyslet/naplánovat **umístění** strategických bodů **a** dilatačních spár. Ze dvojice, kterou jsem zaměstnával, to měl být Pedro Kantor, kdo **ovládal** toto umění. Čím déle jsem ho pozoroval, jak uucává pivo z plechovek, zakopává o tašky, kříví hřebíky špatnými údery kladivem, řeže fošny nakřivo, tím víc jsem pochyboval/víc jsem měl pochyb o dovednosti tohoto klempíře. Mé obavy se potvrdily tehdy, když se rozhodl jakoby „pro změnu“ na chvíli opustit krovy, aby opravil oplechování/**lemování** komína. Zápasil s tím kouskem plechu holýma rukama celý den. Nakonec jsem se odhodlal/rozhodl položit mu několik otázek.

„Vy nemáte ohýbačku?“

„To je na nic. To nepotřebuju.“

„A jak ty plechy teda tvarujete?“

„Rukama a kladivem.“

„?“

„To není potřeba. Heleďte, pane Tanner, já se v tom vyznám. To já dělal pobočku Lyonský banky na hlavní... Ta co křížuje ulici Republiky, víte?“

„A tu jste taky pájel plynovým **hořákem** na stanování/kempování?“

„Ne, zapíkem/zapalovačem. Že jo, Pierrot? Tu Lyonskou banku jsem dělal **zapíkem**.“

A Pierrot se smál. A Pedro se **nakroucal**. A já na to všechno hleděl sklesle, se znechucením a úplně zlomený. Na odchodu jsem naposledy vrhnul pohled na spodek komína, Kantorovo veledílo. Vypadalo to zároveň jako Césarova **technika komprese** a Calderova mobilní socha.

Počasí

Byl jsem čím dál nervóznější. Už týdny nepadla ani kapka. Nebe nás šetřilo, ale dalo se čekat, že se to (brzy) změní. Každé ráno jsem sledoval pětidenní předpověď počasí na webových stránkách Météo France. Nahoře na střeše nikdo z pracovní čtyry moje obavy nesdílel. **Neměli jsme žádnou ochranu**. Ani **plachetku**, absolutně nic.

„Když je takhle, můžete být/bejt v klidu.“

Obával jsem se tím víc, když v pondělí vyslalo Météo France mimořádnou zprávu s předpovědí silných bouřek a vichřice nad Toulouse na pátek odpoledne.

„Tentokrát je to vážné. **Před** koncem týdne musíte rozhodně přinést plachty a hlavně rýny už musí být hotové. Protože jinak celou touto částí střechy poteče do domu.“

„Vy jste děsně úzkostlivej, pane Tanner. Včera jsem to povídal tady Pedrovi. „Pan Tanner je pořád napjatej.“

„Taky je proč, když čtu předpovědi počasí a vidím, jak je na tom střecha.“

„Ale déšť hlásí až na pátek. A navíc předpověď počasí je pěkná kravina. Předpovídají počasí s prstem v zadku. Já vám povídám, že je možný, že v pátek nepadne ani kapka.“

Rádio řvalo na plné pecky kousek od nás, Pedro pájel, jak se dalo/**jak mohl** a Pierre se, hrdý na svoji poslední odpověď poté, co mě přešel sebevědomým pohrdavým pohledem, otočil k hromadě tašek. Z rádia se ozval moderátor a zeptal se „Kdopak jsem?“

Očekávání

Ten týden jsem prožil v největších obavách. Pedro stále více zápasil se zinkovými plechy a výsledek byl katastrofální. Všechno bylo všelijak pozohýbané a mezi každý spoj se dala strčit ruka. Místa/Spoje se **mimo jiné** uvolňovala při sebemenším zatlačení. Když jsem Pedrovi vyjmenoval všechny nedokonalosti, pouze mi na to odpověděl, že to ještě není hotové. Že si teprve skládal díly/kousky a že až práci dokončí, všechno bude perfektní/dokonalé. Nezbyvalo mi nic jiného, než mu věřit a doufat v nějaký zázrak. Něco se ale nicméně v přístupu tohoto klempíře změnilo. Matně tušil, že jeho povrchní znalosti o klempířině a chlapská arogance/drzost nebudou stačit k tomu, aby mohl čelit všemu, co jsme měli před sebou. Cítil jsem známky zvířecího strachu a to mě děsilo. Každý den jsem pozorně sledoval zprávy o počasí. Pokaždé opakovali to stejné, konec světa byl předpovídán na pátek.

Vichřice

Čtvrteční večer se podobal zbrojení před drsnou bitvou. Všichni jsme pracovali na střeše až dlouho do večera v celkem husté/tíživé atmosféře. Zinkové **okapy** trčely do všech stran, oplechování komína bylo zohýbané do podivných úhlů. Nic nebylo rovné ani vodotěsné/těsně upevněné a Pierra, který pokládá tašky jednu po druhé, také ovládly nějaké obavy. Než ta dvě slonbidla odjela, řekl jsem jim, aby nezapomněli další den dovézt plachty.

„Nemějte péči.“ Odpověděl suše Pedro.

V pátek ráno Météo France vydalo nové varovné hlášení s potvrzením silné vichřice a bouřek na podvečer/konec odpoledne. Sdělil jsem tuto zprávu pokrývačům, kteří na to nic neodpověděli.

„Máte ty plachty?“

Pedro ukázal na haldu **za** laminovaných plachet naskládaných na hromadu vedle komína. Bylo neuvěřitelné dusno/vedro, 37 nebo 38°, bez jediného závanu/vánku a tašky žhnuly. Navzdory napětí, které vzrůstalo **v průběhu hodin**, rádio nepřestávalo vyřvávat jakoby nic. Kolem čtvrté hodiny se nebe na západě zatáhlo a na obzoru se objevil pruh tmavých mraků. Ve stejném okamžiku zazvonil Pierrovi telefon. Jeho výraz v obličeji se náhle změnil a třikrát řekl pouze: „Vážně?“. A pak mi povídá:

„To je můj brácha, volá z Agenu. Právě se tama prohnala bouře. Vypadá to zle. Dešťová smršť, hroznej vítr, odneslo to střechy a vyvrátilo stromy.“